

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Ole Vagn Christensen (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en aktiv regional erhvervs politik.

(Beslutningsforslag nr. B 13).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Lone Dybkjær (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til lov om kommuners og amtskommuners samarbejde med aktieselskaber m.v.

(Lovforslag nr. L 85).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden behandling af lovforslag nr. L 2:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).

(Fremsat 2/10 91. Første behandling 9/10 91. Betænkning 10/10 91. Ændringsforslag nr. 22 af 22/10 91 uden for betænkningen af Kirsten Madsen (FP) og Kim Behnke (FP). Ændringsforslag nr. 23-28 af 24/10 91 uden for betænkningen af Kirsten Madsen (FP) og Kim Behnke (FP)).

Der var stillet 21 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 7 ændringsforslag af Kirsten Madsen (FP) og Kim Behnke (FP).

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

Vi skal i dag andenbehandle en række ændringsforslag stillet af Fremskridtspartiet.

Som de opmærksomme medlemmer vil have noteret, er der 21 ændringsforslag i selve betænkningen. Derudover har vi været nødsaget til at fremsætte yderligere ændringsforslag, nr. 22 og 23-28, uden for betænkningen. Årsagen til, at de er uden for betænkningen, skal jeg komme tilbage til senere; i første omgang vil mine bemærkninger vedrøre selve ændringsforslagene.

Formanden:

Vi må bede om så megen ro i salen, at formanden kan høre forhandlingerne.

Kim Behnke (FP):

Det lovforslag, vi har til behandling, drejer sig denne gang om tildeling af dansk indfødsret til ikke mindre end 929 personer. Fremskridtspartiet har søgt at finde ud af, hvilke af de 929 personer der har begået kriminelle handlinger, og det er der forskellige fremgangsmåder til. Reglen, som vi i øvrigt ikke mener er korrekt, er, at hvis vedkommende har udstået sin straf og i 5 år derefter ikke har fået en ny straf, er vedkommende berettiget til at søge om dansk indfødsret, men blandt de 929 er der ikke desto mindre 21 personer, som alligevel har begået forskellige former for kriminelle handlinger. Det drejer sig, som man vil kunne se af bemærkningerne, om vold mod sagesløs, promillekørsel, butikstyveri, dokumentfalsk, tyveri, hæleri, bedrageri osv., alle sammen forhold, som vi ikke mener skal belønnes med dansk indfødsret.

Ved ændringsforslag nr. 22 uden for betænkningen er der det underlige, at den pågældende, nemlig nr. 22, ikke er på den liste, som udvalget har fået over personer med en kriminel baggrund. Ikke desto mindre er der tale om en jugoslav, der har siddet i fængsel i 3 måneder for handel med kokain. Ganske vist havde vedkommende ved anholdelsen kun 2,3 g kokain på sig og fik derfor kun de 3 måneders ubetinget fængsel, men anholdelsen skete minstanten på et tidspunkt, hvor der foregik handel med ikke mindre end 500 g, altså ½ kg, kokain. En sådan narkohandler mener vi ikke under nogen omstændigheder skal belønnes med dansk indfødsret.

[Klim Behnke]

Den tredje afdeling af vores ændringsforslag vedrører de udlændinge, som i den tid, de har været her, fortrinsvis har levet af understøttelse fra det offentlige. Vi har udvalgt en gruppe på 91 personer, som inden for de sidste 5 år har fået arbejdsløshedsdagpenge i mere end et halvt år. Vi mener ikke, at en person, der inden for de sidste 5 år har fået arbejdsløshedsunderstøttelse i mere end et halvt år, kan siges at leve op til bestemmelsen om, at man skal kunne forsørge sig selv, og det mener vi heller ikke at de 182 ansøgere, der har fået bistandshjælp i længere tid, gør.

Ved den første af de afstemninger, der skal finde sted, vil Folketingets medlemmer skulle tage stilling til, om ansøger nr. 1, som altså har siddet i fængsel 1 måned for vold mod sagesløs, skal have dansk statsborgerskab. Folketingets medlemmer skal hver og én ved afstemning tage stilling til, om den ovennævnte jugoslav, nr. 22, efter at have siddet i fængsel for narkohandel skal belønnes med dansk indfødsret. Endelig skal Folketingets medlemmer tage stilling til, om de personer, der har fået både bistandshjælp og arbejdsløshedsunderstøttelse, skal belønnes med dansk statsborgerskab.

Anden del af ordførertalen vedrører den klage, vi har været nødt til at sende til Folketingets Præsidium. Af cirkulæret fra 2. februar 1990 fremgår det klart og utvetydigt i indledningen til kapitel 1, § 1, stk. 2, at det ved ansøgningernes behandling bør tilstræbes, at afgørelserne træffes på grundlag af en individuel bedømmelse af ansøgerens forhold, og det er lige præcis det punkt, vi mener at flertallet i Indfødsretsudvalget groft tilsidesætter.

Det kan godt være, at flertallet i Indfødsretsudvalget omfatter alle medlemmer på nær Fremskridtspartiets, men ikke desto mindre må det være en parlamentarisk ret, at mindretallet også har krav på at få sine synspunkter efterprøvet og få lov til at få undersøgt sagen. Der står ikke i cirkulæret noget om, at et flertal afgør, hvad der skal undersøges, men der står, at der skal ske en individuel bedømmelse, og Fremskridtspartiets medlem af udvalget ønsker den individuelle bedømmelse, og vi vil ikke finde os i, at resten af udvalget med en flertalsafgørelse bestemmer, at der skal afgives betænkning.

Begrundelsen for, at vi har været nødt til at fremsætte ændringsforslag uden for betænkningen, er, at flertallet i udvalget afgav betænkning, på trods af at Fremskridtspartiet hverken havde haft tid til at stille spørgsmål eller til at få svar på spørgsmål. Det er en fremgangsmåde, som i alle andre udvalg ville blive mødt med den allerstørste skepsis, og derfor har vi været nødsaget til at klage til Folketingets Præsidium. Vi vil simpelt hen ikke længe finde os i, at man behandler disse mange indfødsretssager på en sådan måde, at der end ikke er tid til at stille spørgsmål eller til at få svar.

Vi kan forvente, at antallet af indfødsretssager vil stige ganske kolossalt. 1991 er det år, fra hvilket vi for alvor kan mærke, at vi begyndte at modtage mange flygtninge fra 1984; i 1985 kom vi helt op på 9.000 flygtninge. Der er altså nu gået 7 år for disse mange mennesker, og det vil sige, at disse titusinder af mennesker nu er berettigede til at søge dansk statsborgerskab. Hvis der i de kommende lovforslag om indfødsrets meddelelse er 1.100, 1.200, 1.500, 1.600 eller 2.000 ansøgere, må man i det mindste betinge sig, at Indfødsretsudvalgets medlemmer kan få svar på de spørgsmål, de ønsker at stille.

Ændringsforslag nr. 22 handler altså om en jugoslav, der er dømt for narkohandel, og det var netop en af de sager, vi selv måtte undersøge. Vi måtte selv tage ud på kontoret og gennemgå de pågældende sager for at få oplysninger, og det er helt uhørt. Tænk, hvis man i et andet folketingsudvalg fik at vide, at man selv kunne undersøge et spørgsmål, man ønskede svar på! Folketinget er landets parlament, og vi har som folketingsmedlemmer og som parti-gruppe krav på at få stillet de oplysninger til rådighed, som vi beder om, og derfor afventer vi med spænding præsidiets behandling af vores klage.

Vi har tidligere været nødt til at klage over disse sager, fordi man helt ville afskære os fra at stille spørgsmål. Dengang fik vi medhold; det håber vi også at få denne gang.

Til allersidst skal jeg gøre de enkelte medlemmer opmærksomme på, at det altså er endog temmelig alvorligt belastede kriminelle, man agter at meddele dansk indfødsret, medmindre man stemmer for vores ændringsforslag, som jeg derfor skal anbefale.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal ikke kommentere hr. Kim Behnkes opfattelse af, hvordan udvalget arbejder; det tilkommer alene Folketinget at fastlægge regler og procedurer og at efterleve disse regler i forbindelse med udvalgsbehandling, men jeg vil gerne tale konkret om nr. 81 på listen, fordi det blev fremdraget, at man ikke havde fået de oplysninger, man havde brug for, så udvalget ikke havde været i stand til at beslutte korrekt.

Efter forhandlinger mellem Indfødsretsudvalget og Indenrigsministeriet er der truffet en aftale om, at en ansøger, der er straffet for overtrædelse af narkotikalovgivningen eller andre af straffelovens bestemmelser, ikke uden samråd kan optages i lovforslaget, dvs. uden at det har været forelagt udvalget, og det uanset straffens længde og art, og uanset hvor længe det er siden, at lovovertrædelse er begået.

Derfor gav Indenrigsministeriet ansøgeren afslag på ansøgningen, men efter henstilling fra den pågældendes advokat blev sagen forelagt for udvalget den 7. december 1989. Udvalget mente, at den idømte straf på 3 måneder var til hinder for meddelelse af dansk indfødsret i 7 år fra lovovertrædelsen, og besluttede samtidig, at ansøgeren kunne optages på det lovforslag, som forventedes vedtaget i maj/juni måned 1990.

Med hensyn til de andre tiltalepunkter i samme sag, som hr. Kim Behnke fremfører, er man nødt til at respektere, at vi lever i et retssamfund, og at den pågældende blev frikendt for de øvrige tiltalepunkter. Det, udvalget skal behandle, er det, man er blevet straffet for, og ikke det, man er blevet frifundet for.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Først til det cirkulæremæssige. Indenrigsministeren vil være opmærksom på, at Fremskridtspartiet netop i forbindelse med det cirkulære af 2. februar 1990, hvor aftalen mellem Indenrigsministeriet og Indfødsretsudvalget blev bekendtgjort, tog forbehold for en række punkter, og vi mener ikke, at det er parlamentarisk korrekt, at et flertal i et udvalg beslutter, at fra og med nu ønsker man ikke længere at tage stilling til de synspunkter, som mindretallet har. Så uanset det cirkulære må den parlamentariske mindretalsbeskyttelse stadig være til stede.

Ministeren henviser til de samråd, der foregår, men den erfaring, jeg i al beskedenhed har med arbejdet i Folketinget, er, at samråd er ensbetydende med, at ministeren kommer. I de samråd, der foregår i Indfødsretsudvalget, er det ikke ministeren, men en af ministeren udpeget embedsmand, der kommer og forelægger de pågældende sager.

Netop i forbindelse med den pågældende sag med narkohandleren fremgik det ganske vist af den udskrift af dommen, som alle har haft lejlighed til at læse, fordi man har offentlige domsafsigelser her i landet – men det er os selv, der skal tage initiativet til at få den slags oplysninger – at vedkommende blev dømt for den mængde kokain, vedkommende havde på sig, og det gav 3 måneders fængsel, men ikke desto mindre opholdt vedkommende sig i et lokale, hvor der foregik narkotikahandel med op til ½ kg. Det blev vedkommende ikke dømt for, men det, vi skal tage stilling til, er heller ikke, om vedkommende skal dømmes yderligere, men om vi vil have vedkommende som statsborger her i landet, og vi mener ikke, at det er en statsborger, som det danske samfund kan være tjent med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 i betænkningen forkastedes, idet 8 stemte for, 105 imod.

Ændringsforslag nr. 2-17 i betænkningen forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22 uden for betænkningen forkastedes, idet 8 stemte for, 102 imod.

Ændringsforslag nr. 25 uden for betænkningen forkastedes, idet 8 stemte for, 106 imod.

Ændringsforslag nr. 23 og 24 uden for betænkningen forkastedes uden afstemning.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 18-21 i betænkningen og ændringsforslag nr. 26-28 uden for betænkningen
forkastedes uden afstemning.

§§ 2 og 3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 3:

Forespørgsel til forsvarsministeren:

»Hvorledes vil ministeren sikre, at Højesterets dom af 2. februar 1978 samt øvrige aftaler og påbud vedrørende Christiania efterleves, og sikre dette rekreative område for Københavns befolkning?«

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 3/10 91. Fremme af forespørgslen vedtaget 10/10 91).

Formanden:

Vi er gået over til næste sag på dagsordenen, så må jeg bede de meget veltalende medlemmer, som forlader salen, om at tage veltalenheden med udenfor.

Begrundelse

Ole Donner (FP):

Når Fremskridtspartiet har rejst denne forespørgselsdebat vedrørende Christiania, er det ud fra et ønske om at få en klar markering fra forsvarsministeren af, hvorledes ministeren vil sikre, at Højesterets dom fra 2. februar 1978 samt øvrige aftaler og påbud vedrørende Christiania efterleves, så området kan blive en rekreativ oase for Københavns befolkning.

Der har nu været talt om denne sag i 20 år, og reelt er der intet sket. Allerede i 1975 vedtog Folketinget, at Christiania skulle ryddes, hvil-

ket skulle være sket senest 1. april 1976, men da datoen oprandt, demonstrerede 30.000 mennesker foran Christiansborg i solidaritet med Christiania, og så var der åbenbart en del politikere, der fik kolde fødder, for en rydning skete ikke. I 1977 besluttede landsretten så, at området skulle ryddes, men dommen blev anket og fik således opsættende virkning. I 1978 stadfæstede Højesteret landsrettens afgørelse, og så skulle man umiddelbart tro, at denne sag var ude af verden, men igen fik et flertal af politikere kolde fødder, og det hed sig, at området nu skulle lovliggøres.

Siden da har sagen jævnlige været rejst i Folketinget. Der er vedtaget lokalplaner, landsplandirektiver, rammeaftaler osv., men til trods herfor er der reelt intet sket. Christianiter bebod området akkurat som tidligere, og hver gang det offentlige er kommet med krav, er man blevet mødt med udenomssnak og alle mulige forsøg på at trække sagen i langdrag. Den tilstand må nu høre op. Ministeren må i dag uden omsvøb tilkendegive, hvorledes ministeren vil sikre, at højesteretsdommen fra 1978 bliver efterlevet, for det kan ikke være meningen, at en selvbestaltet gruppe aktivister i nu over 20 år skal have held til at holde området uden for enhver form for lov og ret.

For Fremskridtspartiet er sagen helt klar: Christiania skal ikke lovliggøres, Christiania skal ganske enkelt ryddes. Det nytter ikke at bortforklare sagens rette sammenhæng, der er, at en flok slumstormere den 26. september 1971 ulovligt tiltvang sig adgang til Bådsmandsstrædes Kaserne og udråbte området til fristad. Allerede tre måneder senere var der cirka 500 beboere på stedet. Der var altså fra begyndelsen tale om klare ulovligheder, som man ikke kan tale sig fra, men som sagsforløbet er skredet frem, må det desværre betragtes som en kendsgerning, at blot der er tilstrækkelig mange om at begå en forbrydelse, får et flertal af Folketingets medlemmer straks nervøse trækninger ved tanken om, hvad der egentlig kan ske, hvis man rydder området.

I et retssamfund kan det naturligvis ikke toleres, at der er sådanne tilstande, og derfor ønsker Fremskridtspartiet området ryddet, således at højesteretsdommen bliver efterlevet.

Besvarelse

Forsvarsministeren (Enggaard):